

ת"ד (תל אביב) 4970-07-17 - מדינת ישראל נ' יוליה פלוטקין

ת"ד (תל-אביב-יפו) 4970-07-17 - מדינת ישראל נ' יוליה פלוטקין/שלום תל-אביב-יפו

ת"ד (תל-אביב-יפו) 4970-07-17

מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד לביא

נגד

יוליה פלוטקין

ע"י ב"כ עו"ד חורש

בית משפט השלום בשבתו כבית משפט לתעבורה בתל-אביב-יפו

[06.05.2018]

לפני כבוד השופט דן סעדון

הכרעת דין

1. הנאשמת עומדת לדין על עבירות של נהיגה בחוסר זהירות הגורמת חבלה של ממש וסטייה מנתיב (נסיבות מחמירות). מכתב האישום עולה כי ביום 15.3.17 נהגה הנאשמת רכב ברחוב רקנאטי ת"א מדרום לצפון. הדרך מחולקת לשני נתיבים לאותו כיוון נסיעה. הנתיב הימני משמש, בין היתר, לחניית כלי רכב ואילו הנתיב השמאלי - בו נהגה הנאשמת - משמש לנסיעה. סמוך לבית מס' 10 סטה רכבה של הנאשמת ימינה לעבר חנייה בנתיב הימני ואגב כך פגע ברכב אופנוע (להלן: "המעורב") שנסע מימינה ובכיוון נסיעתה של הנאשמת. בעקבות התאונה נגרמו למעורב חבלות של ממש.

2. הנאשמת כפרה באחריותה לתאונה. היא טענה כי המעורב עקף את רכבה מימין ונפגע בעת שניסה להשתחל בין רכבה לכלי רכב שחנו בנתיב הימני.

3. במסגרת פרשת התביעה העידו השוטר עמית זמירו שהגיע לזירת האירוע, הבוחן זיו טרבלוס והמעורב. הנאשמת העידה בפרשת ההגנה.

4. המעורב העיד כי התאונה הייתה תאונת חזית - אחור. לטענתו, רכב הנאשמת נסע מאחורי אופנועו, פגע בו מאחור וגרם לו לאבד שווי משקל, להחליק ולהיפגע. המעורב שלל אפשרות כי נסע במקביל או מאחורי רכב הנאשמת (ע' 6 ש' 25-28) וטען כי לא הבחין בנאשמת לפני התאונה (ע' 6 ש' 15-18, ש' 19-20).

הבוחן, ציין כי מדובר בתיק "הצמדה", כלומר מדובר בחקירה שלא נערכה סמוך להתרחשות התאונה. הוא קבע כי התאונה אירעה בעת שרכב הנאשמת והמעורב נסעו במקביל זה לזה ואז סטה רכב הנאשמת ימינה ופגע באופנוע (ע' 10 ש' 12-14). הבוחן טוען כי ע"פ גרסת המעורב במשטרה היה המעורב חייב לנסות לעקוף את רכב הנאשמת במקום התאונה או לכל הפחות לרכב במקביל אליו (ע' 12 ש' 6-9). הבוחן שלל את האפשרות כי התאונה אירעה כפי שטען המעורב (ע' 10 ש' 15-16, ע' 11 ש' 32, ע' 12 ש' 1-3). לדבריו באופנוע המעורב "לא הייתה פגיעה מאחור" (ע' 13 ש' 8).

5. הנאשמת העידה כי נסעה באיטיות על הנתיב השמאלי עד שמצאה חנייה בנתיב הימני. היא התבוננה במראות, סובבה את ההגה ימינה. לדבריה "הגלגלים הסתובבו ולא ממש התחלתי לנסוע, כמעט עמדתי" (ע' 18 ש' 7-8). המעורב הגיע, לטענתה, "במהירות" ופגע בחלקו הימני של רכבה. הנאשמת אישרה בעדותה בבית המשפט כי לא הבחינה במעורב לפני התאונה. לדבריה המעורב "לא היה שם" וכי "הוא צץ מאיזשהו מקום. יכול להיות שבא מהגינה, מהחנייה, אני לא ראיתי אותו" (ע' 17 ש' 26,28). היא הוסיפה כי עובר לתאונה "כל הכביש הימני (צ"ל הנתיב הימני - ד.ס.) היה פנוי, החניות היו פנויות" (ע' 18 ש' 1-2).
6. בסיכומיה טענה ההגנה כי יש לזכות את הנאשמת בשל מחדלי חקירה בעבודת המשטרה, בשל רכיבתו הפזיזה והרשלנית של המעורב - שאת גרסתו למהלך התאונה לא ניתן לקבל - אשר ניתקה את הקשר הסיבתי בין מעשיה או מחדליה של הנאשמת לתאונה. מחדל החקירה המרכזי אליו מפנה ההגנה נוגע לאי עריכת ניסוי שדה ראיה במראות רכבה של הנאשמת. אי עריכת הניסוי מביא לכך שהנאשמת אינה יכולה להוכיח כי לא הייתה יכולה להבחין במעורב לפני התאונה וכך למנוע את התאונה. מחדלים נוספים נובעים מאי בדיקת סיבות אחרות לתאונה כמו כשל מכני של אופנוע המעורב, מכשול בכביש או רכיבה פזיזה של המעורב. המעורב, נטען, רכב באופן כה פזיז ורשלני (בכך שניסה לעקוף את רכב הנאשמת מימינה ובעת שהוא רוכב על אותו נתיב נסיעה בו היא נוסעת) עד כי יש בכך כדי לנתק את הקשר הסיבתי בין מעשי או מחדלי הנאשמת לקרות התאונה.
- דיון והכרעה
7. לאחר ששמעתי את העדויות ועיינתי במסמכים מצאתי לקבוע כי הנאשמת עברה את העבירות המיוחסות לה בכתב האישום. עם זאת, מצאתי לקבוע גם כי למעורב תרומת רשלנות לקרות התאונה אך לא באופן המנתק את הקשר הסיבתי בין התרשלנות הנאשמת לקרות התאונה. אפרט.
8. תקנה 40 לת"ת קובעת " לא יסטה נהוג רכב מנתיב נסיעתו אם עלול הדבר לגרום להפרעה או לסיכון ". עבירה זו היא עבירת "אחריות קפידה" (ראו: רע"פ 4010/04 בן תאבת נ' מדינת ישראל (6.5.04) "הלכה היא שהעבירות על פי תקנות התעבורה הן עבירות של 'אחריות קפידה'; " ע"פ 6811/01 אחמד נ' מדינת ישראל, פ"ד נז (1) 21, 41 (2002) וכן רע"פ 2929/04 מדינת ישראל נ' אוחנה (25.6.07)). נמצא, כי די לה לתביעה להוכיח בהליך זה כי הנאשמת סטתה ימינה מנתיב נסיעתה וכי בעקבות הסטייה אירעה תאונה כדי להעביר אל הנאשמת את הנטל להראות כי לא התרשלה וכי עשתה "כל שניתן" על מנת להימנע מן העבירה. להלן אראה כי הנאשמת סטתה מנתיב נסיעתה וכי התאונה אירעה בעקבות סטייה זו. עוד אראה כי הנאשמת לא עמדה בנטל להראות כי לא התרשלה וכי עשתה "כל שניתן" להימנע מן העבירה.
9. מן הראיות עולה כי הנאשמת סטתה ימינה מנתיב נסיעתה וכי התאונה אירעה בעקבות הסטייה. הנאשמת נסעה על הנתיב השמאלי, במהירות איטית, תוך חיפוש חנייה בנתיב הימני. בשלב מסוים, כך העידה הנאשמת, "עמדתי, ראיתי חנייה מצד ימין שלי, הסתכלתי במראה האחורית והימנית אותתי הייתי כמעט בעצירה, הפניתי את ההגה ימינה ואז נכנס בי אופנוע" (ההדגשות אינן במקור). מתיאור זה עולה כי בעת היות רכב הנאשמת בתנועה ("הייתי כמעט בעצירה") הפנתה הנאשמת את ההגה ימינה ומכאן שרכבה סטה ימינה מנתיב נסיעתו "ואז נכנס בי אופנוע". במקום אחר בעדותה ציינה הנאשמת דברים דומים "הגלגלים הסתובבו ולא ממש התחלתי לנסוע. כמעט עמדתי" (ע' 18 ש' 7-8). מיותר לציין כי אם "הגלגלים הסתובבו" והנאשמת "כמעט עמדה" הרי שאין ממש בטענה כי "לא ממש התחלתי לנסוע". עדותה של הנאשמת במשטרה מחזקת גרסה זו בדבר ביצוע הסטייה שכן הנאשמת מציינת " ושהתחלתי לסטות לכיוון החנייה נכנס בי במהירות גבוהה מאוד" (ת/13 ש' 9-10). הנאשמת חזרה על דברים אלה בעדותה בבית המשפט (ע' 16 ש' 11-12).
- לאור האמור אני קובע כי התאונה אירעה בעת שהנאשמת סטתה ימינה מנתיב נסיעתה.

8. הנאשמת לא הוכיחה כי לא התרשלה וכי עשתה "כל שניתן" על מנת להימנע מביצוע העבירה. הנאשמת העידה כי לא הבחינה במעורב עד לתאונה אך לא מסרה כל הסבר לכך. רק בסיכומיה טענה הנאשמת כי המשטרה חדלה בכך שלא ערכה ניסוי שדה ראיה במראות רכבה. טענה זו איננה מסייעת לנאשמת לעמוד בנטל הרוכץ לפתחה. אילו היה נערך ניסוי המגלה כי מראות רכבה של הנאשמת תקינות ומכוונות הרי שבעינה נותרת המסקנה כי הנאשמת לא הראתה כי לא התרשלה ועשתה "כל שניתן" על מנת להימנע מן העבירה. מנגד, אם היה מתברר כי מראות רכבה של הנאשמת אינן תקינות או אינן מכוונות כראוי (או שני הדברים גם יחד) כי אז ברור כי הנאשמת התרשלה בכך שנהגה ברכב וסטתה מנתיב נסיעתה כאשר שדה הראיה הנשקף ממראות רכבה אינו מלא בשל בעיה במראות או בשל כוון לקוי או בשל שני גורמים אלה גם יחד.

9. הנאשמת טוענת בסיכומיה כי המעורב נהג באופן פזיז ורשלני וכי יש לייחס לו רשלנות תורמת כה משמעותית עד שבכוחה לנתק את הקשר הסיבתי בין מעשיה או מחדליה של הנאשמת לבין התאונה. אינני סבור כך. ראשית, הנאשמת לא הבחינה במעורב עד לתאונה כך שאינה יכולה להעיד אודות מהירות נסיעתו. לא הוכח בהליך זה כי המעורב רכב במהירות בלתי סבירה או מופרזת עובר לתאונה. שנית, הנאשמת, הבוחן וכמובן המעורב - שמסר גרסה עובדתית שונה בנוגע למהלך התאונה - לא ציינו כעובדה כי עובר לתאונה המעורב ניסה לעקוף את רכב הנאשמת מימין. על כן, עניין זה לא הוכח במשפט. עם זאת, אני סבור כי הוכח הן מגרסת המעורב בבית המשפט והן מגרסת הנאשמת במשטרה ("על איזה נתיב קרתה התאונה... זה היה בצד הכי ימני על הנתיב השמאלי" ת/16 ש' 28-29) כי עובר לתאונה המעורב רכב בחלקו הימני ביותר של הנתיב השמאלי ושם אירעה התאונה. אני דוחה את גרסת המעורב אשר תיאר את התאונה כתאונת חזית - אחור וזאת בין היתר על יסוד עדות הבוחן וממצאים שעלו בעדותו לרבות העובדה כי לא ניכר כל נזק בחלקו האחורי של אופנוע הנאשמת, הגם שחלק זה הוא שנפגע מחזית רכבה של הנאשמת על פי גרסת המעורב בבית המשפט. אני מקבל את הסברו של הבוחן לפיו עובר לתאונה היה רכב הנאשמת מצוי במקביל לאופנוע המעורב. קביעה זו מלמדת כי המעורב התרשל באופן רכיבתו. מדוע? אילו היה המעורב מעוניין לעקוף את רכב הנאשמת היה עליו לעשות כן משמאל לרכבה ולא מימין לו (תקנה 47 לת"ת). אילו היה המעורב מעוניין לרכב במקביל לרכב הנאשמת, מבלי לעקוף אותה, היה עליו לרכב בנתיב מקביל לנתיב נסיעת הנאשמת ולא על אותו נתיב בו נסעה. עם זאת, אינני סבור כי התרשלות המעורב מנתקת את הקשר הסיבתי בין התרשלות הנאשמת לתאונה. כפי שציינתי, הנאשמת הייתה חייבת לוודא לפני ביצוע הסטייה כי הסטייה אינה מסכנת או מפריעה למי ממשתמשי הדרך, לרבות המעורב. אילו הייתה הנאשמת טורחת לעשות שימוש במראות תקינות ומכוונות כהלכה ולהתבונן בהן כראוי הייתה יכולה להבחין במעורב לפני ביצוע הסטייה, להימנע מן הסטייה ולמנוע את התאונה. מכיוון שהנאשמת הייתה יכולה להבחין, כפי שציינתי, במעורב מגיע מימינה הרי שאין בהתרשלות המעורב כאמור כדי לנתק את הקשר הסיבתי בין ביצוע הסטייה ימינה באופן לא זהיר לבין התאונה.

9. אין ממש בטענות ההגנה לעניין מחדלי חקירה. הנאשמת לא ציינה בהודעתה במשטרה או בעדותה בבית המשפט דבר לעניין בעיה בשדה הראיה במראות רכבה או באופן בו היו מכוונות עובר לתאונה. מכיוון שהנאשמת מעולם לא העלתה קו הגנה המבוסס על ליקוי בשדה הראייה במראות רכבה, לא ניתן לקבוע כי אי בדיקת היתכנות קו הגנה שלא הועלה על ידי הנאשמת בהזדמנויות קודמות אלא רק בסיכומיה מקים חשש לקיפוח הגנתה.

אשר לטענה בנוגע לקיומו של מכשול בדרך כסיבה אפשרית לתאונה, הנאשמת עומתה בהודעה במשטרה עם אפשרות זו ושללה אותה (ש. האם היו ליקויים בכביש? ת. לא. ת/16 ש' 30-31). המעורב נחקר ארוכות על ידי ב"כ הנאשמת בבית המשפט. הוא לא נשאל בשום שלב בנוגע לאפשרות כי כשל מכני באופנוע גרם לתאונה. איש מן הצדדים לא הפנה אותי להודעת המעורב במשטרה כך שלא הוכח לי כי האפשרות לכך שכשל טכני באופנוע הובילה לתאונה הועלתה בפני גורמי החקירה אך העניין לא נבדק כנדרש. על כן, אין באי מיצויה של החקירה באפיקים אלה כדי ליצור חשש לקיפוח הגנת הנאשמת.

10. לאור כל האמור מצאתי להרשיע את הנאשמת במיוחס לה בכתב האישום. ניתנה היום, 06 מאי 2018, במעמד ב"כ הצדדים ובהיעדר הנאשמת.